

hranic právní moci a že by neúplná úprava mohla býti praxí považována za derogaci dosavadnímu panujícimu názoru a mohla by lehce způsobiti velkou škodu. Z toho jest vidno, že zákonodárci nechtěli na tomto místě upravit otázku, pokud rozsudek mezi původními stranami má účinky právní moci a vykonatelnosti proti nabyvateli. To nutno posuzovati podle jiných předpisů. Pokud by tedy závazek nepřešel na nového nabyvatele věci, nebo pokud by to nemohlo býti prokázáno způsobem určeným v § 9 ex. ř., bylo by třeba nové žaloby. Podle toho nestačí v souzeném případě k totožnosti žalovaných stran okolnost, že přešlo vlastnictví pozemkové parcely č. kat. 303 na žalovaného. Mylným jest názor stěžovatelův, že prý nezáleží na tom, zda jsou fysické osoby vlastníků nemovitostí totožné, nýbrž jen na tom, že v obou sporech jsou nemovitosti totožné. Nemovitosti nejsou stranami ve sporech, nýbrž jen jejich vlastníci. I kdyby k tomu došlo — jak stěžovatel míní —, že by si původní žalovaná vymohla pokračování v dřívějším sporu, bylo by nutno rozhodnouti oba spory vedle sebe, protože druhý spor směřuje proti jinému žalovanému.

Čís. 9627.

Pokud železniční správa, propouštějíc zaměstnance, jednala v mezích oprávnění poskytnutých jí restriktivním zákonem ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. Za platnosti restriktivního zákona pozbyl platnosti § 10, druhý odstavec, stanov pensijního fondu.

(Rozh. ze dne 7. února 1930, Rv I 598/29.)

Žalobce, železniční zaměstnanec, byl dán do trvalé výslužby s odbytným na základě restriktivního zákona. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu placení zaopatřovacích požitků. Ob a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: První soud bezvadně zjistil, že žalobce byl dán do trvalé výslužby s odbytným na základě restriktivního zákona čís. 286/24, přičemž hleděno u žalobce ve smyslu téhož zákona k tomu, že byl kvalifikován jako notorický nenapravitelný piják, u něhož služební výkon a upotřebitelnost byly mizivé a jenž pro opilství a povrchnost ve službě byl služebně vícekrátě trestán. Tato zjištění odpovídají stavu spisů a odvolací soud bere je za základ i pro rozhodnutí o odvolání. Ježto žalobce, který vykazoval služební dobu jen od 1. listopadu 1918 jako dílenský dělník a členem pensijního fondu byl až od 1. prosince 1919, dnem 30. září 1925 byl dán do trvalé výslužby, činilo jeho členství v pensijním fondu 5 let a 10 měsíců. Při této době členství mohl by činiti nárok na výslužné, kdyby se u něho mohlo použití ustanovení § 10 čís. 2 stanov pensijního fondu čsl. státních drah, kde se předpokládá, že byl zaměstnanec dán do výslužby pro tělesnou nebo duševní neschopnost ke službě úmyslně nepřivoděnou a kdy doba zakládající nárok na pensi činí pět let. O tento případ tu však nejde, ježto

použito bylo na žalobce zákona o restrikci a z důvodu již shora uvedeného byl k restrikci navržen a podle návrhu ve smyslu §§ 13 a 16 zák. čís. 286/24 pak dán do trvalé výslužby. Zákon nestanoví, že nemůže býti restringován zaměstnanec, trpící chorobou. Nezhojitelná plicní choroba nebyla důvodem dání do výslužby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ustanovením § 13 (1) zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. byl připuštěn nucený odchod do trvalé výslužby s odbytným jednou pro vždy, pokud zaměstnanec neměl nejméně desítiletou započítatelnou služební dobu (§ 13 (2) zák.). Podle zjištění prvního soudu ze správních spisů železničních byl žalobce dán do výslužby ve smyslu § 16 (1) zákona čís. 286/1924 a použito u něho obdobně ustanovení § 13 tohoto zákona o nuceném odchodu do výslužby, když mu bylo dříve zamýšlené přeložení do trvalé výslužby oznámeno, a podle § 13 (3) byl vyzván, že může ohlásiti písemně dobrovolný odchod z činné služby, a upozorněn na výhody s tím spojené. Výběr zaměstnanců k propuštění z činné služby ponechal zákon volnému uvážení nadřízených úřadů, určiv jen v § 14 směrnice pro vnitřní postup úřadů, podle nichž bylo přihlížeti zejména ke služební způsobilosti, výkonnosti a upotřebitelnosti, jež u žalovaného podle zjištění nižších soudů byly mizivé, poněvadž pro opětuující se opilost a nedostavení se do služby byl vícekrát trestán. Byly-li tyto zjištěné okolnosti železniční správě důvodem, že se rozhodla k nucenému propuštění žalobce z činné služby, jednala v mezích oprávnění zákonem čís. 286/1924 jí poskytnutých (§§ 13, 14 a 15 (4) a 16 (1) tohoto zákona). Dovolání mylně doličuje, že u žalobce bylo použiti ustanovení § 10 (2) stanov pens. fondu a že mohl býti dán do trvalé výslužby jen s příslušným výslužným, nikoli s odbytným, přezírajíc, že žalobce byl propuštěn z činné služby podle předpisů restrikčního zákona, za jehož účinnosti pozbyly platnosti veškeré služební i pensijní předpisy, tomuto zákonu odporující (§ 30 odst. (1) zák. čís. 286/1924 sb. z. a n.) a o takový případ tu právě jde, poněvadž se ustanovení § 10 (2) čís. 2 stanov pensijního fondu příčí velicému předpisu § 13 (1) a (2) zákona čís. 286/1924. Nebylo proto ani třeba zjišťovati chorobu žalobcovu, ani zda by jinak vyhovovala podmínkám § 13 (2) čís. 2 stanov pensij. fondu čsl. stát. drah, a není tudíž dovolací důvod vadnosti řízení opodstatněn (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 9628.

Nezáleží na tom, zda dodatel mohl objednané zboží zhotoviti a dodat v dodatečné lhůtě, nýbrž na tom, zda tak mohl učiniti v době od objednávky do uplynutí dodatečné lhůty.

Dodatel může použiti oprávnění čl. 343 a 354 obch. zák. teprve, dodal-li v přiměřené dodatečné lhůtě neb aspoň se marně k dodání nabídl